

Kilfælde. Der er en overordentlig stor Forskjel paa den Kommando, som maa, bør og skal gjælde i militære Forhold, og paa den, som gjælder i civile Forhold, og om jeg end maatte ikke vilde udtale mig paa samme Maade, naar der kom Forslag frem fra andre Ministre, saa maa jeg dog ubetinget fastholde, at den militære Minister maa have en afgjort Myndighed over, hvem han anser for at være de Rette til Avancements, og hvem han ikke anser for at være de Rette. I det nye Forslag har man indskrænket denne Myndighed i dens Helhed, ihvorvel man jo har ubundet den overfor den tidligere Lov af 24de April 1868, idet man har givet Marineministeren Myndighed til i Løbet af 3 Aar at kunne afstedige dem, der have naaet en bestemt Alder, f. Ex. Kapitainer paa 42 Aar, medens han samtidigt har Ret til at beholde dem, som han anser duelige, til det 45 Aar. Paa denne Maade forekommer det mig, at det er lagt — og det med Rette — i Ministerens Haand at vælge de bedste, hvorimod Enhver maa falde, hvad enten han er duelig eller ikke duelig, naar Aldersgrænsen er fastslaaet. Særligt er det blevet indvendt, at, naar man vedtager Aldersgrænsens Forlængelse, — altsaa for Lieutenanternes Vedkommende fra det 42de til det 45de Aar, — saa vil man komme til at handle noget urettelig imod de yngre Officerer, som have stolet paa denne Lov, og som have ventet, at nu var det deres Tid til at komme frem. Jeg mener nu, at man overvurderer en saadan Ret hos disse Officerer. Først og fremmest skal jeg bemærke, at det jo er stet mangfoldige Gange tidligere, og da har man aldrig taget noget Hensyn dertil, og ihvor vel det, at en Ting er stet een Gang før, ikke kan begrunde nogen Ret til at gjentage den, saa vil jeg dog ikke, da jeg nu har Ordet, undlade at fremhæve, at den Gang da Loven udkom om, at Marinens Officerer skulde tjene uden Gage, indtil der blev et Nummer vakant — jeg har selv været een af dem der have lidt derunder — gif man ind som Kadet med Troen paa, at naar man først blev Officer, saa vilde man faae Gage til at leve af; men denne Lov bevirkede, at mange flere af dem, end Nogen tænker sig, i sin Tid kunde være glade, naar de kunde faae Middagsmad om Søndagen (Afbrydelse). Det er den strengeste Sandhed, jeg her fremsætter. Naar man nu altsaa i dette Øieblik ser hen til de yngre Officerer, som ere blevne stufede, idet de havde ventet, at de og de skulde falde for Aldersgrænsen, saa vil jeg spørge: Hvem af disse Officerer rammer det? Det rammer kun de allerlidst indtraabte Officerer, thi en stor Del af de nuværende Officerer vare jo allerede Officerer den Gang, da Lovforandringen blev vedtagen. Ser man altsaa hen til den Ret — jeg vilde snarere falde den et stuffet Haab —, som disse Officerer paa en vis Maade have lidt, saa maa man i Analogi med mine Udtalelser med samme Ret se hen til de

Officerer, som vare Officerer den Gang, da Loven af 24de April 1868 udkom. De havde aldrig drømt om nogen Aldersgrænsen den Gang; de vare gaaede ind paa ganske andre Betingelser, og saa sagde man pludselig til dem: Nu sætte vi eder en Aldersgrænsen, og I ere jo saa langt fremrykkede og i en saadan Stilling, at I intet Balg have, I maa blive — og de maatte blive. De frygtede dog ikke saa meget herfor, fordi Loven om Søværnets Ordning udtrykkelig omtalte, at Loven skulde revideres ved Udgangen af Finantsaaret 1872—73, eller, hvis dette ikke stete, i et eller andet af de næste Finantsaar. Naar nu de Officerer, som altsaa ville falde for Aldersgrænsen, beklage sig, saa kunne de med Rette beklage sig over dem — jeg skal ikke nævne hvis Skylden er — men over dem, der have raft Haanden til, at Loven ikke er bleven revideret. Det er dem, der have sældet Dom over, at de nu staa Fare for at blive afstedigede. — I Overrigt skal jeg fremhæve en anden Side, som jeg i alt Fald ikke har hørt nævne her under Forhandlingerne. Det er kun lige overfor Søværnet, jeg taler, Hæren har jeg Intet at gjøre med, fordi — jeg gjentager det — Marinen har sin egen Minister, og den Udstrækning, som denne Lov vil faae for Flaadens Vedkommende, berører ikke nær de store Forhold, som Lovforslaget for Hærens Vedkommende vil komme til at berøre. Efter den nu gjældende Lov af 24de April 1868 har en Minister ingen Ret til at afstedige nogen Kommandør, førend han er 60 Aar, det vil da sige, en militær Minister har altid Ret til at afstedige en Underordnet, men han kan komme i Modstrid med Finansministeren, og der kan saa blive lagt Hindringer i Veien for Vedkommendes Afked. Først naar en Kommandør har naat sit 65 Aar, kan der tilstaaes ham Pension efter de gjældende Regler. Efter det nye Lovforslag derimod har Ministeren forbeholdt sig Ret til at kunne med Pension afstedige en Kommandør, naar han har fyldt sit 60 Aar. Gaaende ud fra, at denne Ret altid vil blive benyttet med Hensyn til Avancementsforhold og med det Maal for Die, at det gjælder om at bibeholde de bedste Kræfter, vil det, naar man ser den maritime Kalender, vise sig, at, naar denne Rettighed bliver benyttet af Ministeren, saa vil Ministeren i Aarene indtil 1882, og det er jo ikke længe, være i Stand til at afstedige 8 Kommandører. Naar jeg har fremdraget Kommandørerne her, saa er det ogsaa fordi Intet skaffer saamegen Lust, som naar de begynde at gaa af fra Toppen af. Jeg skal altsaa i det Hele erklære, at jeg i enhver Retning billiger Lovforslaget saaledes som det foreligger. Jeg kunde selvfølgelig ønske, at man kunde borttage det stufede Haab, der er for Nogle af de yngste Officerer, naar jeg skal betegne det strengt, altsaa de Officerer, der ere indtraabte i Flaaden efter 24de April 1868, og selv for dem har Gaa-